

Protokol na milici

Jaromír Nohavica

No podle našich počtů pili jsme jen lehce,
Serjožo řekni, žehlit to nechcem,
kdyby se ale vodka nepálila z pilin,
copak by nám tři čtyry flašky ublížily?

Pili jsme na lavičce, zrovna před tím krámem,
a potom v parku, hned za altánem,
pak jsme si řekli, že si pudem eště loknout,
a dál už nevím, bo mám okno.

To, co jsem vypil, to by nesnes žádnéj druhej,
a já stál pevně, teda byl jsem tuhej,
a když pak pro nás přisvištěly gummy,
to jsme už byli oba jako pumy.

Jó toho třetího jsme trochu silou vlekli,
a to se nemá, holt jsme se sekli,
že jsme mu přitom krapet rozflákali brejle,
je právě jedna z těch našich mejlek.

Byl to moc slušnej pán a první dostal nápad,
prej rozejít se a nehulákat,
já jsem byl plně pro, už ale bylo pozdě,
spíš než se rozejít jsem se holt trochu rozjel.

Jestli jsem nadával, no tak to nebylo pěkný,
nic jsem tím nemyslel, Serjožo řekni,
nesmíte mě brát vážně, dycky trochu brblám,
potvora vodka, ta mě tak zblbla.

Ted' něco řeknu, ale ne do protokolu:
nač máme rodinu, nač máme školu?
Aby nás učili, že svět sám lumpy trestá,
Serjožo řekni, to je stará vesta.

Von vám to potvrdí, jen co se trochu prospí,
že život trestá za nepravosti,
takže nás prosím pustte, sami sobě ulehčíte,
život nás potrestá, vy nemusíte.

A nemyslete si, že Serjoža jen chrápe,
náhodou vnímá a všechno chápe,
a škytá jenom proto, že už chudák vidí,
že neměl tolik chlastat, tak se trochu stydí.

Pročpak mě zavíráte? Rodina mě čeká,
k nám na sídliště je to lán světa,
ačkoliv vlastně máte pravdu, marný snahy,
metro je zavřený, kurník, a taxíky drahý.

Stejně je Serjožo moc fajn, jak si nás vážej,
dočista autem si nás tady svážej,
a ráno jistě taky žádný kokrhání,
sám soudruh seržant zatřese s námi.

Třeba nás vyprovoděj s hudbou, ať si dáchnem,
mám ještě rublík, za ten to ráno spláchnem,

a stejně kámo, co sme, to sme zase chytli,
no jo, spíme, všechno je v pytli.